

1. Ka-Mo-kaze

Ergens in Rotterdam bij een drukke kruising staat een verkeerslicht op groen. Het is best druk en auto's rijden snel door voordat het verkeerslicht oranje en daarna rood kleurt. Een paar voetgangers staan geduldig op de stoep te wachten totdat zij mogen oversteken.

Een slanke getinte jongen met donkere krullen en een zwart petje komt aanlopen. Hij heeft geen zin om te wachten en loopt dwars door de groep.

Hij stoot met zijn linkerschouder tegen een andere voetganger, die hem in de weg stond, en gaat vooraan staan alsof er niets aan de hand is.

De nietsvermoedende oude man schrikt van de onverwachte tackle en raakt uit balans. Hij moet een paar stappen naar voren doen om niet te vallen.

Gelukkig heeft een grote stevige man naast hem een snelle reflex en grijpt zijn linkerarm stevig vast. Dat houdt de oude man staande en daarmee kan hij een domino-effect in de groep voorkomen. De oude man komt met de schrik vrij, maar de actie zorgt voor opschudding en verontwaardiging in de groep.

Hij roept ontdaan: "kijk je een beetje uit!"

De jongen reageert niet. Hij staat ongeduldig met zijn sleutelbos te spelen.

De oude man geeft nog niet op en roept weer: "Jongeman, ik praat tegen jou!"

"Ik niet tegen jou, ouwe!" zegt de jongen brutaal zonder hem aan te kijken.

Er wordt wat gemompeld en met hoofden geschud uit verontwaardiging, maar niemand zegt wat tegen het ongeduldig

brutaaltje. Zonder hen aan te kijken steekt hij zijn middelvinger op. Hij heeft gewoon maling aan de oude man en de groep. Overdonderd door het brutaal en respectloos gedrag van de jongeman reageert de bejaarde heer met: “Nou ja zeg, waar slaat dit nou op?”

Vastberaden om die jonge knaap aan te spreken en een beetje manieren bij te brengen, doet hij een stapje naar voren. Plots voelt hij een hand tegen zijn elleboog. De grote stevige man houdt zijn arm weer vast. Als de bejaarde man hem aankijkt, schudt hij zijn hoofd van ‘doe maar niet’.

Dat ontmoedigt de oudere man en hij ziet af van zijn heldenactie. Uit onmacht schudt hij afkeurend zijn hoofd en zucht teleurgesteld: “De jeugd van tegenwoordig.”

De rest van de groep is het ermee eens, maar niemand durft iets te doen. Ze zijn allemaal bang voor de getinte jongen met de vlugge middelvinger en de *‘I don’t give a shit’*-attitude.

Iedereen weet hoe gevaarlijk dit gedeelte van de stad is. Het staat bekend om criminele activiteiten en vechtpartijen met vaak slechte tot dodelijke afloop. De meesten vermijden confrontaties in deze wijk en lopen liever weg.

Het wachten bij het stoplicht duurt de jongeman alweer te lang. Aan de overkant ziet hij Hassan, een bekende die hij wil spreken. Hassan loopt met twee anderen richting zijn auto. De jongeman roept hem een paar keer maar Hassan hoort hem niet. Hij schreeuwt zo hard hij kan, maar door de drukte en het verkeerslawaaï gaan zijn pogingen verloren.

Tussen twee auto’s ziet hij een kansje, en zonder te aarzelen of na te denken steekt hij rennend en roepend de weg over. Hij let totaal niet op het verkeer. Zijn aandacht is alleen bij Hassan aan de overkant. Boze bestuurders toeteren naar hem, maar hij trekt zich er niets van aan.

Hij is een paar sprongen verwijderd van de overkant, als een auto hard moet remmen en met gierende banden en blokkerende wielen op hem afkomt. Hij schrikt van het remgeluid en blijft als verstijfd op zijn plek staan.

De bestuurder drukt het rempedaal zo diep als hij kan in en klemt zich stevig vast aan het stuur. Instinctief trekt hij zijn lichaam naar achteren alsof dat de remafstand zal inkorten. De auto protesteert en blokkeert, maar blijft glijden richting de jongen. Machteloos doet de bestuurder zijn ogen dicht en zijn hoofd omlaag. Gelukkig komt de auto net voor het zebrapad tot stilstand. De andere auto's komen ook gierend en toeterend tot stilstand, maar gelukkig zonder kettingbotsing of schade.

Opgelucht, maar wel heel boos, drukt de bestuurder keihard op de toeter alsof hij niet genoeg herrie heeft gemaakt. Vervolgens steekt hij zijn hoofd uit het raam en roept kwaad: "Ben je nou zo dom of wil je zo graag dood?"

Hij tikt driftig met zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd om aan te geven dat de jongeman gestoord is. "We zijn in Nederland, niet in de Sahara. Je moet wachten tot je mag oversteken, sukkel."

De jonge waaghals reageert niet op de boze bestuurder. Hij kijkt hem aan en, als bedankje voor zijn inspanningen om een aanrijding te voorkomen, geeft hij hem beide middelvingers en steekt verder over.

De bestuurder wordt witheet van woede. Hysterisch stapt hij uit zijn auto en gaat bij de deur staan tieren en vloeken. Maar de jongen negeert hem volledig en loopt verder. De bestuurder doet de autodeur hard dicht en loopt achter de jongen aan.

Hij is bijna twee keer zo groot en zo breed als die magere dwaas, en kan hem makkelijk een goed lesje leren.

"Kom eens hier, snotaap. Ik zal je leren mij de middelvinger te geven!"

Eenmaal dichterbij ziet hij dat de jongen op de stoep staat te wachten, maar hij is niet meer alleen. Hassan en een paar andere vrienden hebben alles gezien en komen bij hem staan. De hele commotie trekt ook de aandacht van een paar bekenden en in een mum van tijd staat een groep jongeren de grote boze bestuurder op te wachten.

Zij beginnen hem te pesten en uit te dagen. Er wordt van alles geroepen. Van scheldwoorden zoals 'vetzak', 'eikel' of 'mongool' tot aan bedreigingen zoals 'wil je klappen?' of 'ik ga je gezicht verbouwen' met een hoop ander creatief en zeer intimiderend geschreeuw.

Overdonderd blijft de bestuurder stokstijf staan. Een paar meter verder staat een groep opgefokte jongens die hem rake klappen willen geven. De twijfel en angst slaan toe en de, net ietsje eerder, dappere brullende leeuw is snel veranderd in een bange trillende muis.

Hij schrikt terug in de realiteit van het getoeter van andere ongeduldige bestuurders. Zijn auto blokkeert de weg en zij kunnen niet verder. Hij schreeuwt een paar kwade woorden en wijst met zijn vinger naar de jongen: "Je bent nog niet van me af. Ik weet je te vinden."

Hij loopt snel terug naar zijn auto en stapt in. Hij roept keihard uit het raam: "Lang leve de PVV, sukkel," en geeft vol gas. Hij blijft toeteren en 'minder, minder, minder' roepen totdat hij de hoek omgaat.

De plagende jongens zijn niet onder de indruk en gaan hard fluiten en lachen hem keihard uit.

Veel mensen zijn daar niet blij mee, maar weer durft niemand iets te zeggen.

Een paar tellen later is het verkeer weer hersteld en de herrieschoppers gaan net zo snel uit elkaar als ze bij elkaar

kwamen. De groep geduldige voetgangers mag eindelijk oversteken na de spannende real-life sensatie. De oude man steekt diep in gedachten de weg over. Hij voelt zich verdrietig en schuldig tegelijk. Ondanks alle nieuwsberichten op tv was hij ervan overtuigd dat mensen in verbondenheid en samenhang leefden. Maar tot zijn grote spijt heeft hij net met eigen ogen gezien dat sociale termen zoals fatsoen, respect, tolerantie en verdraagzaamheid, net als de tijger en de neushoorn, met uitsterven worden bedreigd. Als niemand er wat aandoet en alleen zucht en afkeurend zijn hoofd schudt, dan zullen die voorgoed verdwijnen uit de samenleving. Aan de overkant ziet hij de jongeman weer. Hij is druk in gesprek met zijn aanhang. Hij is de ster en staat glorieus op te scheppen over zijn kamikazeactie.

De oude man nadert de groep, verzamelt zijn moed en gaat erbij staan.

Hij schraapt zijn keel en zegt: "Jongeman!" en wacht totdat hij de aandacht van de jongen krijgt. Als de jongen hem aankijkt, zegt hij: "Ik wil graag wat zeggen tegen jou en de groep."

Het wordt stil en alle ogen zijn op hem gericht.

Hij wijst de jongeman aan. "Ik hoop dat je trots bent op jezelf."

"Jazeker!" zegt de jongeman lachend en roept: "Toedels."

Ongeïnteresseerd draait hij zich om en gaat verder met zijn heldenverhaal.

"Nee, ik ben nog niet klaar," reageert de bejaarde man kalm maar streng. "Ik ben misschien een ouwe zeikerd, maar ik vind het zeer teleurstellend hoe jij met andere mensen omgaat. Jij liep me bijna omver en gaf me de middelvinger. En daarna hebben jullie die arme bestuurder de huid vol gescholden en bedreigd. Dat doe je toch niet?"

De hele groep begint tegelijk te praten en zijn verhaal te doen.

De jongen maant iedereen tot stilte. Hij kijkt de oude man aan en

vraagt: “En jij wilt excuses zeker?”

“Dat zou fijn zijn, ja. Maar waar het mij eigenlijk om gaat, is dat jij en jullie allemaal beseffen hoe slecht jullie de buitenlandse mensen hiermee neerzetten.”

“Jij bent een Nederlander. Wat kan jou dat nou schelen?”

“Wel jammer dat jij zo reageert, vind ik. Voor mij is iedereen die in Nederland woont een Nederlander of een medelander. We hebben allemaal dezelfde rechten en plichten. Ik kijk naar de mens, niet naar afkomst of huidskleur. Dat zou jij ook moeten doen.”

De bejaarde man geeft de jongen een knipoog.

“Ja, *sure!* Dat zeggen jullie allemaal, maar ondertussen roepen jullie wel ‘minder, minder, minder’ en schreeuwen ‘boe’ tegen asielzoekerscentra. Dus wat maakt het uit of wij het goed of slecht doen. Jullie willen toch graag van ons af?” reageert de jongen licht geïrriteerd.

De groep is het mee eens. Een paar beginnen uitdagend ‘minder, minder, minder’ te roepen.

De oude man trekt zich er niets van aan en wacht geduldig tot ze klaar zijn en vraagt: “Je hoort mij toch geen ‘boe’ of ‘minder’ roepen?”

“Nee, misschien jij niet maar anderen wel.”

“Ja, ik geloof je wel. Het zijn maar een paar dwazen of rotte appels, maar daar heb ik toch niets mee te maken? Waarom moet ik me daarvoor verantwoorden?” reageert de oude man verontwaardigd.

“Waarom moeten wij ons verantwoorden voor die paar criminelen of jihadisten dan?” roept iemand uit de groep.

De andere jongens zijn het er helemaal mee eens. De oude man weet op dat moment niet wat hij moet zeggen. Zo heeft hij het nooit bekeken.

Hij legt zijn hand op de schouder van de jongen en zegt: “Voor

wat het waard is, ik heb geen hekel aan jullie of aan wie dan ook. Ik ben het niet eens met wat jullie net deden, maar ik snap jullie irritaties wel. Ik hoop wel dat jullie beseffen dat niet alle Nederlanders jullie haten of weg willen hebben. Ik vind het juist heerlijk dat ons kikkerlandje zo multicultureel is en hoop dat het altijd zo blijft.” Hij haalt diep adem en gaat verder. “Maar daar moeten we allemaal aan meewerken en met respect voor elkaar. Vinden jullie niet?”

Iedereen is het eens met de wijze man. Hij wenst iedereen een fijne dag en met een voldaan gevoel loopt hij langzaam naar zijn bestemming.

“Wat een lieve man,” mompelt een van de jongens.

“Pff, wat een preek bedoel je,” klaagt de jonge waaghals.

“Hij had wel gelijk, a sahbi¹. Niet alle Nederlanders roepen ‘minder, minder, minder’,” geeft een andere jongen toe.

De jongen haalt onverschillig zijn schouders op. “Ewa², wat boeit het mij nou?”

Hij wijst naar de bejaarde man die langzaam verder loopt. “Kijk nou naar hem, niet alleen een voet in het graf, maar bijna tot aan zijn nek. Hij is vast dementerend en leeft in het verleden man. Denk je nou echt dat het gaat veranderen? Ewa, wakker worden, ze willen ons gewoon eruit hebben, a sahbi”

Niet iedereen in de groep is het eens met hem, maar hij heeft geen zin in discussie en roept:

“Safi safi³ jongens, wij moeten weg... yallah⁴ mazzel,” en begint te lopen met de drie vrienden richting hun auto.

---

¹ sahbi = vriend (Marokkaans)

² ewa = wordt gebruikt om iemands aandacht te trekken, maar wordt ook gebruikt als “tja” (Marokkaans).

³ safi safi = genoeg, klaar (Marokkaans).

⁴ yallah = vooruit (Arabisch).

“Ewa Mo... brokkenpiloot...rwiena⁵ a sahbi... ik ga jou voortaan Ka-Mo-Kaze noemen,” plaagt een van de vrienden. De andere twee moeten erom lachen.

“Ja Samir, wat jij wilt man,” zegt Mo ongeïnteresseerd. Hij kijkt naar Hassan. “Mohiem⁶, Hassan, heb je mijn whatsapp gekregen?”

“Luister. Over die whatsapp berichten van jou hè... zulke dingen moet je niet meer vragen via whatsapp of over de telefoon. Gewoon *face-to-face*,” waarschuwt Hassan.

“Wagga⁷, is goed... sorry, doe ik niet meer,” belooft Mo en vraagt weer: “En heb je iets?”

“Nee, nu niks op man, maar vanavond zitten we bij je neef Faisal in Zuidplein. Hij wilt je graag helpen toch?”

“Nee mattie, echt niet. Faisal mag niks weten. Iedere keer als hij mij ziet krijg ik dezelfde preek over werken met hem in de zaak en trouwen en zo.”

“Ja dus? waarom niet?” vraagt Hassan verbaasd.

“Waarom wel? Heel de dag mensen knippen? Ben je op je hoofd gevallen, ofzo?”

“Op mijn hoofd gevallen, yek⁸? Wagga, geen probleem,” reageert Hassan beledigd.

Hij bekijkt Mo van top tot teen. “Luister, we zijn allebei 25 toch? Ik heb net een huis gekocht en rij de duurste golf, en wat heb jij? Kijk naar jezelf, een schoffie en ook skeer⁹. Je woont nog steeds bij je moeder en je komt bedelen voor floes¹⁰. Wie is nou op zijn

---

⁵ rwiena (Rouina) = problemen/chaos (Marokkaans).

⁶ mohiem = belangrijk. Wordt meestal gebruik als je een gesprek wilt afronden of van onderwerp verandert (Marokkaans).

⁷ wagga = oké, prima (Marokkaans).

⁸ yek = toch (wordt gebruikt om verbazing uit te drukken, of om iemand duidelijk te maken dat je hem iets kwalijk neemt).

⁹ skeer = blut, weinig geld (straattaal).

¹⁰ floes = geld (Marokkaans).

hoofd gevallen?”

Hij zucht: “Luister, wollah¹¹. Uit respect voor Faisal zeg ik dit. Jij kent je eigen neef niet goed a sahbi. Weet je hoeveel mensen hij heeft geholpen? Kijk naar Rachid. Hij was een illie¹² en had helemaal niks hè...En nu? Hij heeft een huis en een vrouw en binnenkort een kind. Faisal wil jou graag helpen, maar jij wilt gewoon niet. Jij blijft plakken aan die Anti’s.”

Hassan stapt in zijn auto. “Ben jij een echte Mocro of een bitch voor die Anti en zijn junkies...”

De andere twee lachen om Hassans woorden.

Mo voelt zich beledigd en zegt: “Safi safi, aan jou heb ik ook niks, alleen een belofte en een preek. Ik ben niemands bitch. En die Anti’s regelen floes af en toe tenminste...”

Hij zwaait naar Hassan en roept: “Yallah. Later.”

Hij draait zich om en loopt de andere kant op. Hij mompelt napaend: “KaMokazie...skeer...bitch voor die Anti’s...”

Hij zucht hard en zegt: “Tssss....sukkels...”

Hassan doet zijn deur dicht en ziet Mo weglopen. Teleurgesteld schudt hij zijn hoofd. Hij zucht en zegt: “Shmetta¹³.” Daarna haalt hij zijn schouders op en zegt: “Ewa, moet hij weten toch.”

De anderen zijn het ermee eens. Hij start zijn auto en rijdt weg.. Mo kijkt om als hij de auto van Hassan met het zware motorgeluid hoort weggrijden.

Hij zucht van jaloezie en loopt naar de coffeeshop om de hoek en verdwijnt achter de deur.

---

¹¹ wollah = ik zweer het (Arabisch).

¹² illie = Illegaal, iemand zonder geldige papieren (straattaal).

¹³ shmetta = nietsnut, een mietje of iemand die je niet kan vertrouwen (Marokkaans).